

Вулиця

Любов Геньба

Не примарилось,
                    не придумалось,
А наснилося наяву.
Я щаслива й щаслива вулиця.
Та, що з вами на ній живу.

А на вулиці дні цілуються,
Знаю точно, один з них мій.
Сонце щулиться, небо мулиться,
Скоро піде рясний дощик.

Я під нього зайду щасливою,
Не впізнаюся, що це я,
Розходилася хмара зливою,
А над сливою дні роять.

Небо пахне дощем і садом,
Пахнуть сонечком ручаї.
Я на лавці в бузках присяду,
За ворітьми сусід стоїть.

Світу білому зранку молиться,
А як треба вам,
                    то й за вас,
А навпроти, увесь у шовковиці,
Причаївся щасливий час.

Чуєш, вулице,
                    як там люди?
Чи акація на меди?
Кажуть, вітер гуля прибуду,
Недалеко так од біди.
Вікна шторами загорнулися,
Двері скрипом на всі лади.
"Я давно вже чужа... – почулося –
Не ходи сюди, не ходи!..

Хати тут поставали тінями,
Нахилилися і мовчать,
Двері настіж в забутих сінях
Вже не чутоньки ластів'ят".

Як так сталося, горе вбралося
Попід стріхи і попід нас?
"А воно, дітки, не питалося", –
Чую голос, що заблукавсь.

Попід стінами, де ми з рідними
Тільки спомином обнялись,
Як так сталося, горе вбралося,
Що тепер ми звемо – колись...

Буде сонце в щасливім місяці
Пити ранок, як молоко,
Буде так, як в душі поміститься,
Отако буде, й отако!

І отак, і аж отакісінько...
Так, як вчили нас матері,
Буде доля, і буде пісня,
І столи у моїм дворі.

І наварено, і напечено,
І наплакано, як дано,
Знаю, буде з дощем і місячно,
Знаю, стрінемося давно...

21.04.2023